

публиката, че плачътъ е голѣмо искусство, и че въ Влашко плащатъ на нарочни жени да плачятъ надъ умрѣлитѣ. Нѣкоя му изсжква да мълчи, и той изсжква на другитѣ, които го слушатъ... Но появлението на Голоса измѣнява положението. Той искушава цѣломудрието на Геновева, тя му отговаря прѣзрително и повиква Драка да го прати съ писмо до графа. Влазя Драко и всички пакъ закискватъ на цилиндрътъ му, и това смущава Драка. Кака Гинка му вика: „Драко, свалѣй Алафранговата тенджера! гологлавъ!“ И той свалѣ цилиндрътъ. Ново викотение изъ публиката. Но сцената добива трагически характеръ. Разсърдениятъ Голосъ истегля сабята да промуши Драка, но прѣди да го ржгне, Драко пада, като снопъ мрътавъ и неподвиженъ. Публиката не е удовлетворена отъ талова глупаво умирање и нѣкои викатъ на Драка да шава. Дохождатъ и му извличатъ трупа за краката, а главата му се тѣтрази по пода. Но Драко геройски тѣрпи болезнитѣ и пази ролята си на умрѣлъ. Хвърлятъ графинята въ тъмница.

Актътъ се свѣшва и австрийскитъ химнъ почева пакъ. Залата зашумѣва отъ критики и смѣхове. Бабицкитѣ сж недоволни отъ Геновева, която не игра много жаловито; напротивъ. Голосъ игра доста добрѣ неблагодарната си роль и си спечели заслужено умразата на нѣкои баби. Една се приближи до майка му и ѝ каза:

— Мари, Тано, не сж хубави работи, дѣто върши вашъ Фрагю; какво му прави булчето?

На първия чинъ Даменчо Григорътъ расправяше потънко на бея ходътъ на първото дѣйствиe. Той се увлѣче въ краснорѣчието си и расказа една приказка за нѣкой си френски консулъ, който напуснѣлъ жена си, по такава интрига. Беятъ го слушаше съ голѣмо внимание и, наконецъ, разбра, че графътъ е френски консулъ, и такъвъ го считаше до края.

— Тоя консулъ е голѣмъ будала, каза той строго,